

[Pør Hækkerup.]

kratiske arbejderbevægelse repræsenterer, at nå frem til et forlig.

Men vi må altså med beklagelse konstatere, at viljen var ikke tilstrækkelig kraftig hos regeringen og hos regeringspartiet til, at vi kunne få en løsning, som også vi kunne være med til at tage ansvaret for. Vi beklager det så meget desto mere, som vi jo sammen med regeringen og 2 andre partier i folketinget gennemførte, skal vi kalde det det lille økonomiske forlig i begyndelsen af året med henblik på at tage fat på nogle af de alvorlige problemer, vi står over for i den økonomiske udvikling. Vi havde forventet, at det ville være muligt at føre dette videre også til en forligsmæssig ordning, som kunne omfatte større problemer, og som kunne have et længere sigte end det, vi beskæftigede os med i begyndelsen af året.

Vi gjorde fra socialdemokratiets side det, at vi i slutfasen af forhandlingerne i dag udarbejdede nogle synspunkter, som vi meddelte regeringen i skriftlig form, hvori vi påpegede, hvad vi mente ville være forudsætningerne for, at vi kunne gå med ind i en mere omfattende og langsigtet løsning. Det var ikke stillet op som et ultimatum, ikke stillet op som et alt eller intet, men som et udgangspunkt for en drøftelse med regeringen. Vi har fået et skriftligt svar fra regeringen, og både det forslag, vi havde stillet, og det svar, regeringen gav os, er optaget i udvalgsbetænkningen; jeg henviser til læsning af disse to interessante dokumenter.

Jeg gentager: det var en skuffelse for os, at regeringens svar var såpas udflydende, såpas upræcist, såpas usikkert, at vi ikke mente på det grundlag at kunne gå ind i den øjeblikkelige forpligtelse, det var at stemme for afgiftsforhøjelser, som på årsbasis betød ca. 2,9 mia kr. i merindtægt for statskassen.

Vi havde været parat til at tage disse ubehagelige afgiftsforhøjelser, hvis vi til gengæld havde fået en afbalanceret helhed ud af den økonomiske politik, som vi føler det er nødvendigt for Danmark at gennemføre.

Resultatet er altså blevet, at vi har måttet sige nej, og resultatet er blevet, at et flertal i udvalget har sagt nej. Og hvis dette flertal i udvalget bekræfter sig i et flertal her i tinget, betyder det formentlig — men det er

jo noget, statsministeren bestemmer — at vi skal have valg.

Jeg vil gerne sige som socialdemokratiets opfattelse, at vi mener ikke, at valg er det, vi behøver på nuværende tidspunkt. Vi mener ikke, det ligefrem er det, befolkningen tørster efter. Vi mener, at det, der havde været det naturlige svar på de problemer, vi står over for, havde været, at de partier, som kalder sig ansvarsbevidste — og hertil regner jeg også regeringspartiet — havde levet op til denne ansvarsbevidsthed. Men det var altså ikke muligt.

Uden at være ubehagelig mod venstre vil jeg sige, at jeg har indtrykket af, at venstre simpelt hen var kørt fast i deres problemer, at de ikke kunne komme ud af stedet med deres problemer, at de ikke havde den bevægelighed og den imødekommenhed over for andre synspunkter, som er nødvendig, når man er et parti og en regering, der repræsenterer kun 22 mandater af 179.

Nu får vi altså et valg, formentlig da, i stedet for, og det anser vi ikke for at være en hensigtsmæssig løsning på det, vi har stået over for. Når valget er overstået og vi har den nye politiske konstellation i folketinget, ja, så står vi med de samme problemer som dem, vi har tumlet med i de sidste par dage eller de sidste uger. Så står vi formentlig med disse problemer i forstørret format, fordi der nu kommer til at gå 4 til 8 uger, inden vi kan komme i gang med det, som vi alle sammen i dette ting ved er nødvendigt at gennemføre.

Jeg vil derfor sige, at efter min bedste overbevisning har den regering, som blev dannet efter valget den 4. december, og hvor jeg godt vil sige, at jeg synes, statsministeren udviste dristighed, mod, initiativ, for ikke at sige lyst til at blive statsminister, startet godt, og vi har fra socialdemokratiets side levet op til det, vi mente var vores ansvar som landets største parti, og vi indgik i forhandlinger og drøftelser og forlig med regeringen. Men det er altså, som om statsministeren, efter at de 100 dage var gået, absolut ville opleve sit Waterloo, og det kommer han til at opleve i løbet af nogle få timer.

Glistrup (FP):

Om en god uges tid fylder regeringen Hart-